TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2010. gada 15. jūlijā *

Lieta C-70/09

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Verwaltungsgerichtshof* (Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2009. gada 21. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2009. gada 17. februārī, tiesvedībā

Alexander Hengartner,

Rudolf Gasser

pret

Landesregierung Vorarlberg.

* Tiesvedības valoda — vācu.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), Dž. Arestis [*G. Arestis*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*],

ģenerāladvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],
sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 27. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— A. Hengartnera [*A. Hengartner*] un R. Gasera [*R. Gasser*] vārdā — A. Vitvers [*A. Wittwer*], Rechtsanwalt,

— *Vorarlberger Landesregierung* vārdā — J. Millers [*J. Müller*], pārstāvis,

— Austrijas valdības vārdā — E. Rīdls [*E. Riedl*], E. Pirgijs [*E. Pürgy*] un V. Hammerle [*W. Hämmerle*], pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā — V. Melss [*W. Mölls*] un T. Šarfs [*T. Scharf*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2010. gada 20. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Nolīguma starp Eiropas Kopienu un tās dalībvalstīm, no vienas puses, un Šveices Konfederāciju, no otras puses, par personu brīvu pārvietošanos, kas parakstīts Luksemburgā 1999. gada 21. jūnijā (OV 2002, L 114, 6. lpp.), I pielikuma noteikumus.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp A. Hengartneru un R. Gaseru, kas ir Šveices pilsoņi, un *Landesregierung Vorarlberg* (Forarlbergas federālās zemes valdība) par medību nodokļa iekasēšanu, jo viņiem tika piemērota augstāka nodokļa likme nekā tā, kas tiek piemērota Eiropas Savienības pilsoņiem.

Atbilstošās tiesību normas

Nolīgums par personu brīvu pārvietošanos

3 Eiropas Kopiena un tās dalībvalstis, no vienas puses, un Šveices Konfederācija, no otras puses, 1999. gada 21. jūnijā parakstīja septiņus nolīgumus, tostarp nolīgumu par personu brīvu pārvietošanos (turpmāk tekstā — "Nolīgums"). Ar Padomes un Komisijas 2002. gada 4. aprīļa Lēmumu 2002/309/EK, Euratom (OV L 114, 1. lpp.) šie septiņi nolīgumi Kopienas vārdā tika apstiprināti un stājās spēkā 2002. gada 1. jūnijā.

4 Saskaņā ar nolīguma 1. panta a) un b) punktu tā mērķis ir Eiropas Kopienas dalībvalstu un Šveices valstspiederīgajiem piešķirt ieceļošanas un uzturēšanās tiesības, tiesības uz darbu kā darba ņēmējiem, tiesības veikt uzņēmējdarbību kā pašnodarbinātām personām un tiesības palikt Līgumslēdzēju pušu teritorijā, kā arī atvieglot pakalpojumu sniegšanu Līgumslēdzēju pušu teritorijā, it īpaši liberalizēt īslaicīgu pakalpojumu sniegšanu.

5 Minētā nolīguma 2. pantā ar virsrakstu "Diskriminācijas aizliegums" ir paredzēts:

"Piemērojot šā [no]līguma I, II un III pielikuma noteikumus un saskaņā ar tiem, vienas Līgumslēdzējas puses valstspiederīgajiem, kuri likumīgi dzīvo kādas citas Līgumslēdzējas puses teritorijā, nepiemēro nekādu diskrimināciju, kuras pamatā būtu valstiskā piederība."

6 Nolīguma 4. pantā ar virsrakstu "Uzturēšanās tiesības un tiesības veikt saimniecisko darbību" ir noteikts:

"Saskaņā ar I pielikuma noteikumiem, ja vien 10. pantā nav noteikts citādi, tiek garantētas uzturēšanās tiesības un tiesības veikt saimniecisko darbību."

7 Nolīguma 5. pantā ir iekļauti noteikumi par pakalpojumu sniegšanu. Saskaņā ar tā 3. punktu "Eiropas Kopienas dalībvalstu vai Šveices valstspiederīgajiem, kuri Līgumslēdzējas puses teritorijā iebrauc vienīgi tāpēc, lai saņemtu pakalpojumus, ir ieceļošanas un uzturēšanās tiesības". Minētā panta 4. punktā ir precizēts, ka šajā 5. pantā paredzētās tiesības ir garantētas saskaņā ar Nolīguma I–III pielikuma noteikumiem.

8 Saskaņā ar Nolīguma 15. pantu nolīguma pielikumi un protokoli ir tā neatņemama sastāvdaļa.

9 Nolīguma 16. pants ar virsrakstu "Atsauce uz Kopienu tiesībām" ir izteikts šādā redakcijā:

"1. Lai sasniegtu šā nolīguma mērķus, Līgumslēdzējas puses veic visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka attiecībās starp tām piemēro tiesības un pienākumus, kas ir līdzvērtīgi tiesībām un pienākumiem, kuri ietverti Eiropas Kopienu tiesību aktos, uz kuriem izdarīta atsauce.

2. Ciktāl šā nolīguma piemērošana ietver Kopienu tiesību jēdzienus, līdz šā nolīguma parakstīšanas dienai ņem vērā attiecīgo Eiropas Kopienu Tiesas judikatūru. Par Tiesas judikatūru pēc minētā datuma Šveice tiks informēta. Lai nodrošinātu pienācīgu šā nolīguma darbību, apvienotā komiteja pēc kādas Līgumslēdzējas puses pieprasījuma nosaka saistības, ko paredz šāda Tiesas judikatūra."

10 Nolīguma I pielikuma 17. pantā Nolīguma 5. pantā paredzētajos gadījumos ir aizliegts ikviens ierobežojums pārrobežu pakalpojumu sniegšanai otras līgumslēdzējas puses teritorijā, kas nepārsniedz 90 faktiskas darba dienas kalendārajā gadā, kā arī — atsevišķos gadījumos — ikviens ierobežojums, kas attiecas uz iebraukšanu un uzturēšanos.

11 Nolīguma I pielikuma 23. pants ir formulēts šādi:

"1. Personai, kas saņem pakalpojumus šā nolīguma 5. panta 3. punkta nozīmē, nav vajadzīga uzturēšanās atļauja, ja uzturēšanās laiks nepārsniedz trīs mēnešus. Ja šis laikposms pārsniedz trīs mēnešus, personai, kura saņem pakalpojumus, izsniedz uzturēšanās atļauju uz laiku, kas ir vienāds ar pakalpojuma sniegšanas ilgumu. Šajā uzturēšanās laika posmā attiecīgo personu drīkst izslēgt no sociālā nodrošinājuma shēmām.

2. Uzturēšanās atļauja ir derīga visā izdevējvalsts teritorijā."

Valsts tiesiskais regulējums

12 Forarlbergas federālās zemes Medību likuma (*Vorarlberger Gesetz über das Jagdwesen* (*LGBl*. 32/1988) 2. pantā, versijā, kas piemērojama pamata lietas faktiskajiem apstākļiem (*LGBl*. 54/2008), ir paredzēts:

"Medību tiesību saturs un īstenošana

1. Medību tiesības ir pamats visiem medību veidiem. Tās ir saistītas ar zemes īpašumu un ietver tiesības pārvaldīt, medīt un iegūt īpašumā medījamos dzīvniekus.

2. Zemes īpašnieks savas medību tiesības var izmantot tikai tiktāl, ciktāl viņam piederošā zeme veido privātu medību teritoriju (privāto medību tiesību īpašnieks). Spēja rīkoties ar medību tiesībām attiecībā uz visām citām zemēm pieder medību sabiedrībām.

3. Medību tiesību īpašniekiem (2. punkts) ir vai nu pašiem medību nolūkos jāizmanto savas medību teritorijas, vai arī jānodod to izmantošana nomniekiem (medību tiesību lietotāji)."

13 Minētā likuma 20. pants ir formulēts šādi:

"Medību iecirkņa iznomāšana

1. Medību iecirkni iznomāt var, savstarpēji vienojoties, kā arī atklāta konkursa vai atklātas izsoles kārtībā. Saistībā ar medību iecirkņa nomu medību tiesību īpašniekiem ir jārūpējas, lai medību tiesības tiek īstenotas saskaņā ar 3. pantā noteiktajiem principiem.

2. Medību iecirkņa nomas ilgumam ir jābūt sešiem gadiem attiecībā uz medību sabiedrībai piederošu medību zonu un sešiem vai divpadsmit gadiem attiecībā uz privātām medību zonām. Ja medību iecirkņa noma tiek izbeigta priekšlaicīgi, medību iecirkni var no jauna iznomāt tikai uz atlikušo nomas līguma laiku.

3. Medību iecirkņa nomas līgums ir jānoslēdz rakstveidā. Tajā ir jāiekļauj visi noteikumi par medību tiesību īstenošanu, to skaitā iespējamie papildu noteikumi, piemēram, noteikumi par drošības naudas iemaksu, par minimālajām kompensācijas likmēm par medījamo dzīvnieku nodarītajiem zaudējumiem vai par medību kompleksu būvniecību, izmantošanu vai aprīkojuma atjaunošanu. Noteikumi, kas nav iekļauti medību iecirkņa nomas līgumā, tiek uzskatīti par neesošiem. Medību iecirkņa nomas līgumā katrā ziņā ir jānorāda medību tiesību īpašnieka un nomnieka vārdi, medību iecirkņa apraksts, stāvoklis un platība, nomas līguma sākuma un beigu datums, kā arī nomas maksas apmērs.

4. Pirms tādas privātas medību zonas iznomāšanas, kurā ietilpst cita īpašnieka zemes, kuru platība ir lielāka nekā desmit hektāri, privāto medību tiesību īpašniekam ir jākonsultējas ar šo zemju īpašnieku.

5. Medību tiesību īpašniekam ir pienākums kompetentajai iestādei pārbaudīšanai iesniegt medību iecirkņa nomas līgumu ne agrāk kā vienu gadu un ne vēlāk kā vienu mēnesi pirms nomas līguma sākuma dienas. Medību iecirkņa nomas līgums stājas spēkā norunātajā dienā, ja kompetentā iestāde par to nav cēlusi iebildumus viena mēneša laikā vai ja problēmas, kas tai lika celt iebildumus, ir novērstas saprātīgā termiņā,

kas ir jānosaka. Šie noteikumi ir piemērojami arī grozījumiem spēkā esošajos medību iecirkņu nomas līgumos.

6. Federālās zemes valdība izstrādās dekrētu ar detalizētiem noteikumiem par medību iecirkņa nomas kārtību."

14 Saskaņā ar Forarlbergas federālās zemes Likuma par medību nodokļa iekasēšanu (*Vorarlberger Gesetz über die Erhebung einer Jagdabgabe*, *LGBl.* 28/2003; turpmāk tekstā — "*Vlbg. JagdAbgG*") 1. pantu nodoklis ir jāmaksā par medību tiesību īstenošanu. Saskaņā ar minētā likuma 2. pantu šo nodokli maksā persona, kas ir medību tiesību īpašnieks, un, ja medību tiesības ir nodotas nomniekiem, šie nomnieki.

15 *Vlbg. JagdAbgG* 3. pantā nodokļa bāze ir noteikta šādi:

"1. Ja medību tiesības ir iznomātas, nodokli nosaka atkarībā no ikgadējās nomas maksas, kam attiecīgā gadījumā pieskaitīta līgumā paredzēto papildu pakalpojumu vērtība. Izdevumi, kas saistīti ar medību uzraudzību, kā arī zaudējumiem, kurus radījušas medības un medījamie dzīvnieki, netiek uzskatīti par papildu pakalpojumiem.

2. Ja medību tiesības nav iznomātas, nodokli nosaka atkarībā no summas, kas nomas gadījumā varētu tikt saņemta kā ikgadējā nomas maksa.

3. Ja par iznomātām medību tiesībām ikgadējā nomas maksa, kam attiecīgā gadījumā pieskaitīta līgumā paredzēto papildu pakalpojumu vērtība, ir acīmredzami mazāka nekā summa, kura varētu tikt saņemta nomas gadījumā, nodokli nosaka tādā pašā veidā kā neiznomātām medību tiesībām.

[..]"

16 Saskaņā ar *Vlbg. JagdAbgG* 4. panta 1. punktu nodoklis ir 15 % no tā bāzes personām, kuru galvenā dzīvesvieta ir Austrijā, Savienības pilsoņiem, kā arī fiziskām vai juridiskām personām, kas tām ir pielīdzinātas saskaņā ar Savienības tiesībām. Atbilstoši šī likuma 4. panta 2. punktam visām citām personām nodoklis ir 35 % no tā bāzes.

Pamata lieta un prejudiciālais jautājums

17 A. Hengartners un R. Gasers, kas ir Šveices pilsoņi, 2002. gada 8. janvārī ar medību sabiedrību noslēdza kāda Austrijā esoša medību iecirkņa nomas līgumu uz sešiem gadiem, sākot no 2002. gada 1. aprīļa līdz 2008. gada 31. martam. Ikgadējā nomas maksa tika noteikta EUR 10 900 un iznomātā medību iecirkņa platība bija 1598 hektāri.

18 No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka prasītāji pamata lietā regulāri atrodas Forarlbergas federālās zemes teritorijā, lai tur medītu.

19 Ar 2002. gada 16. aprīļa lēmumu minētās federālās zemes kompetentā pārvalde apstiprināja divas personas, kam jāpilda medību aizsardzības iestādes funkcijas attiecībā uz minēto prasītāju nomas līguma darbības ilgumu.

20 Ar Forarlbergas federālās zemes Nodokļu pārvaldes 2007. gada 1. aprīļa lēmumu prasītājiem pamata lietā tika noteikts medību nodoklis 35 % apmērā no tā bāzes, proti, EUR 4359 par medību sezonu no 2007. gada 1. aprīļa līdz 2008. gada 31. martam. Tāpēc viņi par šo lēmumu iesniedza sūdzību.

21 Ar 2007. gada 17. oktobra lēmumu minētā Nodokļu pārvalde šo sūdzību noraidīja, norādot, ka augstākas nodokļa likmes piemērošana atbilst valsts tiesiskajam regulējumam. Šajā lēmumā tika uzsvērts, ka Nolīguma noteikumi nav piemērojami medību īstenošanai un ar tām saistītajām likmēm.

22 Tādējādi prasītāji pamata lietā vērsās *Verwaltungsgerichtshof* [Augstākajā administratīvajā tiesā], atsaucoties galvenokārt uz brīvības veikt uzņēmējdarbību un tiesību uz tādu pašu attieksmi kā pret Savienības pilsoņiem pārkāpumu. Viņi norādīja, ka medības tāpat kā zveja vai lauksaimniecība ir saimnieciska darbība, it īpaši pamata lietā esošajos apstākļos, kad nomedītie meža dzīvnieki tiek pārdoti Austrijā. Tādējādi Forarlbergas federālās zemes Nodokļu pārvaldei bija jāpiemēro 15 % nodokļa likme, lai izvairītos no diskriminācijas pilsonības dēļ.

23 Minētā Nodokļu pārvalde apgalvoja, ka medības ir jāuzskata par sportu, kura mērķis nav ilgstoši gūt ienākumus.

24 *Verwaltungsgerichtshof* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai tad, ja medību tiesību īpašnieks valsts teritorijā pārdod nomedītos meža dzīvniekus, nodarbošanās ar medībām ir uzskatāma par pašnodarbinātas personas darbību EKL 43. panta nozīmē pat tad, ja kopumā no šīs darbības nav paredzēts gūt peļņu?"

Par prejudiciālo jautājumu

Par EKL 43. panta piemērojamību

25 Vispirms ir jāprecizē, ka tad, ja savā jautājumā iesniedzējtiesa skaidri atsaucas uz EKL 43. pantu (jaunajā redakcijā — LESD 49. pants), uz EK līguma tiesību normām par brīvību veikt uzņēmējdarbību var atsaukties tikai Savienības dalībvalsts pilsonis, kas vēlas veikt uzņēmējdarbību citas dalībvalsts teritorijā, vai arī šīs pašas valsts pilsonis, kas atrodas situācijā, kurai ir saistība ar jebkuru no Savienības tiesībās paredzētajām situācijām (šajā ziņā skat. 1992. gada 25. jūnija spriedumu lietā C-147/91 *Ferrer Laderer*, *Recueil*, I-4097. lpp., 7. punkts).

26 Šajos apstākļos Līguma normas par brīvību veikt uzņēmējdarbību nav piemērojamas tādas trešās valsts pilsonim kā Šveices Konfederācija.

27 Tomēr, lai iesniedzējtiesai sniegtu lietderīgas norādes par interpretāciju, Tiesa var ņemt vērā Savienības tiesību normas, uz kurām attiecīgā tiesa savā prejudiciālajā jautājumā nav atsaukusies (skat. 1990. gada 12. decembra spriedumu lietā C-241/89 *SARPP*, *Recueil*, I-4695. lpp., 8. punkts, un 2008. gada 26. februāra spriedumu lietā C-506/06 *Mayr*, Krājums, I-1017. lpp., 43. punkts).

28 Ņemot vērā pamata lietas faktiskos un juridiskos apstākļus, uzdotais jautājums ir jāizskata, aplūkojot Nolīguma noteikumus.

Par Nolīguma interpretāciju

29 Uzdodot savu jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Nolīguma noteikumi nepieļauj, ka dalībvalsts no Šveices pilsoņiem iekasē reģionālo nodokli, ja tiem tiek piemērota augstāka nodokļa likme nekā tā, kas tiek piemērota Savienības dalībvalstu pilsoņiem.

30 Tādējādi Tiesai ir jānoskaidro, vai Nolīguma noteikumi var būt piemērojami tādam strīdam nodokļu jomā, kāds tiek aplūkots pamata lietā, un apstiprinošas atbildes gadījumā jānosaka šo noteikumu piemērojamība. Tā kā Nolīgumā ir dažādi noteikumi par pakalpojumu sniegšanu un uzņēmējdarbības veikšanu, ir svarīgi definēt tās darbības raksturu, ko prasītāji pamata lietā veica Austrijas teritorijā, ņemot vērā attiecīgo nodokļu režīmu.

Par attiecīgās darbības kvalifikāciju

31 Jāsecina, ka *Vlbg. JagdAbgG* par medību tiesību īstenošanu Forarlbergas federālās zemes teritorijā paredz ikgadēja nodokļa samaksu. Tomēr, tā kā, pirmkārt, medību tiesību nomas gadījumā nomnieks ir nodokļa maksātājs un tā kā, otrkārt, nodoklis ir jāmaksā neatkarīgi no viņa īstenotās medību darbības intensitātes, ir jāuzskata, ka tādā gadījumā, kāds tiek aplūkots pamata lietā, nodoklis ir jāmaksā par medību tiesību nomu Forarlbergas federālās zemes teritorijā.

32 Tādējādi līgumā paredzēto pienākumu, kas tiek aplūkots iesniedzējtiesā, veido atsevišķas teritorijas nodošana pamata lietas dalībnieku rīcībā pret atlīdzību un ar atsevišķiem nosacījumiem, lai tajā veiktu medības. Nomas līgums līdz ar to attiecas uz pakalpojumu sniegšanu, kam pamata lietā ir pārrobežu raksturs, jo prasītājiem pamata lietā, kuri ir medību tiesību nomnieki minētajā teritorijā, ir jāierodas Forarlbergas federālās zemes teritorijā, lai tajā īstenotu savas tiesības.

33 Tādējādi minētie prasītāji ir jāuzskata par tādu pakalpojumu saņēmējiem, ko veido medību tiesību lietošanas piešķiršana pret atlīdzību kādā teritorijā uz noteiktu laiku (šajā ziņā skat. 1999. gada 21. oktobra spriedumu lietā C-97/98 *Jägerskiöld*, *Recueil*, I-7319. lpp., 36. punkts).

34 Tā kā nodoklis ir jāmaksā par medību tiesību nomu, tikai Nolīguma noteikumi par pakalpojumu sniegšanu ir piemērojami, lai novērtētu attiecīgā nodokļa likumību.

Par Nolīguma noteikumu ietekmi uz pamata lietā aplūkojamo nodokli

35 Attiecībā uz pamata lietā aplūkojamajai komercdarbībai piemērojamo nodokļu režīmu ir jāpārbauda, vai Nolīguma noteikumi par pakalpojumu sniegšanu ir interpretējami tādējādi, ka tie nepieļauj tādu nodokli, kāds tiek aplūkots pamata lietā un kura likme atkarībā no medību tiesību nomnieka pilsonības ir 15 % vai 35 % no attiecīgā nodokļa bāzes.

36 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru starptautisks līgums ir interpretējams ne tikai atkarībā no tā teksta formulējuma, bet arī, ņemot vērā tā mērķus. 1969. gada 23. maija Vīnes Konvencijas par starptautisko līgumu tiesībām 31. pantā šajā sakarā ir precizēts, ka līgums ir jāinterpretē godprātīgi saskaņā ar parasto nozīmi, kāda piešķirama līguma noteikumiem kopumā un atbilstoši tā objektam un mērķim (šajā ziņā skat. it īpaši 1991. gada 14. decembra atzinumu 1/91, *Recueil*, I-6079. lpp., 14. punkts; 1999. gada 2. marta spriedumu lietā C-416/96 *El-Yassini*, *Recueil*, I-1209. lpp., 47. punkts; 2001. gada 20. novembra spriedumu lietā C-268/99 *Jany* u.c., *Recueil*, I-8615. lpp., 35. punkts, un 2010. gada 25. februāra spriedumu lietā C-386/08 *Brita*, Krājums, I-1289. lpp., 42. un 43. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

37 Šajā sakarā ir svarīgi uzsvērt, ka saskaņā ar Nolīguma 1. panta b) punktu tā mērķis ir atvieglot pakalpojumu sniegšanu līgumslēdzēju pušu teritorijā par labu Kopienas dalībvalstu un Šveices pilsoņiem, kā arī liberalizēt īslaicīgu pakalpojumu sniegšanu.

38 Jāprecizē arī, ka Nolīguma 5. panta 3. punktā personām, kas ir jāuzskata par pakalpojumu saņēmējiem Nolīguma nozīmē, ir piešķirtas tiesības iebraukt un uzturēties līgumslēdzēju pušu teritorijā. Nolīguma I pielikuma 23. pantā ir iekļauti īpaši noteikumi par uzturēšanās atļauju šādām personām.

39 Par to, vai papildus režīmam par pakalpojumu saņēmēju iebraukšanas un uzturēšanās tiesībām Nolīgums paredz ieviest vispārēju vienlīdzīgas attieksmes principu saistībā ar viņu juridisko statusu kādas līgumslēdzējas puses teritorijā, ir jānorāda, ka, kaut arī Nolīguma 2. pants paredz nediskriminācijas principu, tas vispārīgi un absolūti aizliedz nevis jebkādu to kādas līgumslēdzējas puses pilsoņu diskrimināciju, kas uzturas otras līgumslēdzējas puses teritorijā, bet tikai diskrimināciju pilsonības dēļ un tiktāl, ciktāl šo pilsoņu situācija ietilpst šī Nolīguma I–III pielikuma noteikumu materiālajā piemērošanas jomā.

40 Nolīgumā un tā pielikumos nav nevienas īpašas tiesību normas, kuras mērķis būtu uz pakalpojumu saņēmējiem attiecināt nediskriminācijas principu, piemērojot nodokļu tiesisko regulējumu par komercdarījumiem, kuru mērķis ir pakalpojumu sniegšana.

41 Turklāt tiesa norādīja, ka Šveices Konfederācija nav pievienojusies Kopienas iekšējam tirgum, kura mērķis ir novērst visus šķēršļus, lai radītu pilnīgi brīvas pārvietošanās telpu līdzīgu tai, kāda pastāv valsts tirgū, kura turklāt ietver pakalpojumu sniegšanas brīvību un brīvību veikt uzņēmējdarbību (skat. 2009. gada 12. novembra spriedumu lietā C-351/08 *Grimme*, Krājums, I-10777. lpp., 27. punkts).

42 Tiesa arī precizēja, ka šajos apstākļos Savienības tiesību interpretāciju attiecībā uz iekšējo tirgu nevar automātiski transponēt Nolīguma interpretācijā, izņemot skaidrus noteikumus, kas šajā ziņā paredzēti pašā Nolīgumā (skat. 2010. gada 11. februāra spriedumu lietā C-541/08 *Fokus Invest*, Krājums, I-1025. lpp., 28. punkts).

43 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Nolīguma noteikumi pieļauj, ka kādas līgumslēdzējas puses pilsonim otras līgumslēdzējas puses teritorijā kā pakalpojumu saņēmējam tiek piemērots režīms, kas atšķiras no tā, kas paredzēts personām, kuru galvenā dzīvesvieta ir minētajā teritorijā, Savienības pilsoņiem, kā arī personām, kuras tām ir pielīdzinātas saskaņā ar Savienības tiesībām, ņemot vērā tā nodokļa iekasēšanu, kas jāmaksā par pakalpojumu sniegšanu, piemēram, par medību tiesību nodošanu.

Par tiesāšanās izdevumiem

44 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Nolīguma starp Eiropas Kopienu un tās dalībvalstīm, no vienas puses, un Šveices Konfederāciju, no otras puses, par personu brīvu pārvietošanos, kas parakstīts

Luksemburgā 1999. gada 21. jūnijā, noteikumi pieļauj, ka kādas līgumslēdzējas puses pilsonim otras līgumslēdzējas puses teritorijā kā pakalpojumu saņēmējam tiek piemērots režīms, kas atšķiras no tā, kas paredzēts personām, kuru galvenā dzīvesvieta ir minētajā teritorijā, Savienības pilsoņiem, kā arī personām, kuras tām ir pielīdzinātas saskaņā ar Savienības tiesībām, ņemot vērā tā nodokļa iekasēšanu, kas jāmaksā par pakalpojumu sniegšanu, piemēram, par medību tiesību nodošanu.

[Paraksti]